

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீ

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளருளிச்செய்த
திருக்களர்த்
தேவாரத் திருப்பதிகம்

திருவையாறு

அறுபத்துமூவர் மடத்துத் தலைவர்

கோழிலூர் மரபினர்

பண்டித

ஸ்ரீ சித. நாராயண சுவாமிகள்
எழுதிய பதவுரை விரிவுரைகளுடன்

(திருஞானசம்பந்தர்)

திருக்களர்

கோ. ஆ. வீர. மடாலயத் தலைவர்
ஸ்ரீ ம. கிருஷ்ணானந்த சுவாமிகளால்
தஞ்சை
மகாலிங்கம் பதிப்பகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளருளிச்செய்த

திருக்களர்த்

தேவாரத் திருப்பதிகம்

திருவையாறு

அறுபத்துமூவர் மடத்துத் தலைவர்

கோவிலூர் மரபினர்

பண்டித

ஸ்ரீ சித. நாராயண சுவாமிகள்

எழுதிய பதவுரை விரிவுரைகளுடன்

திருக்களர்

கோ. ஆ. வீர. மடாலயத் தலைவர்

ஸ்ரீ ம. கிருஷ்ணானந்த சுவாமிகளால்

தஞ்சை

மகாலிங்கம் பதிப்பகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

1962

கோவிலூர் தாலுகா கல்வியியல் அமைச்சு

தமிழக அரசு

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

கோவிலூர் தாலுகா கல்வியியல் அமைச்சு

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

கோவிலூர் தாலுகா கல்வியியல் அமைச்சு

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

புத்தகப் பங்குத் திட்டம்

உ
சிவமயம்

முகவுரை

“தனக்குவமையில்தான் தான் சேர்ந்தார் க்
கல்லான் மனக்கவலை மாற்றலரிது” என்னு மமிழ்தினு
மினிய தமிழ் மறை அறிவிக்கும்படி தனக்கீடு மெடுப்பு மில்லாத
இறைவனது இன்புடிவாகிய திருவடியை யடைந்தின்
புறுதற்கு அவன் புகழைப் புகழ்ந்து வழிபடல் சால
நன்றாகும். அத்தகைய புகழ்ப்பாக்களைத் திருஞானசம்பந்தப்
பெருமான் முதலிய ஆச்சார்ய மூர்த்திகள் பல தலங்களோ
டியைத்துப் பாடியிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு பாடப் பெற்ற
தலங்கள் பலவற்றுள் சேரழவள நாட்டிலுள்ள திருக்களரு
மொன்றாகும். இத்தலத்திஸ்முந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீபாரிசாத
வனேசுரர்மீது ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஒரு பதிகப்
புகழ் மாலையைப் பாடிச் சூடியிருக்கின்றார்கள். அப்புகழ்
மாலையைப் பொருளுணர்ந்து பாடின பாடுவார்க்கன்பு பெருகு
மென்னுங் கருத்தால் ஷேதேவஸ்தானத்தார், திருவையாறு
அறுபத்து மூவர் மடத்துத் தலைவர் பண்டித, சித. நாராயண
சுவாமிகள் எழுதிய பொழிப்புரையுடன், ஷேபதிகப் புகழ்
மாலையின் கல்வெட்டுத் திறப்புவிழாவின் நினைவு மலராக
வெளியிட்டனர். இப்போது ஷே சித. நாராயண சுவாமிகள்
அப்புகழ்மலைப் பொருள் நன்கு விளங்க எழுதிவைத்திருந்த
பதவுரை விளக்க உரைகளுடன் அப்பதிகப்புகழ் மாலையை
ஷே தேவஸ்தான ட்ரஸ்டியாக உள்ளவர்களும் திருக்களர்
கோ. ஆ. வீர. மடாலயத்தலைவராக விளங்குபவர்களுமாகிய
ஸ்ரீ ம. கிருஷ்ணானந்த சுவாமியவர்கள் அச்சிட்டு வெளியிடு
கின்றார்கள். யாவரும் படித்து இறைபணி நின்றின்புற
வேண்டுகின்றனன்.

இங்ஙனம்

மகா. கோவிந்தசுவாமி,

(ஸ்ரீ நாராயணதாண்டவராய சுவாமிகள்
அதிட்டானத் தலைவர்)

நன்னிலம்

சிவமயம்

திருக்களர்த்தேவாரமும் உரையும்

(க) நீருளர்கயல் வாவிசூழ்பொழில்
நீண்டமாவய லீண்டுமாமதில்
தேரினார் மறுகில்
விழாமல்கு திருக்களருள்
ஊருளாரிடு பிச்சைபேணும்
ஒருவனையொளிர் செஞ்சடைம்மதி
ஆரநின் றவனே
அடைந்தார்க் கருளாயே.

நீர் உள் ஆர் கயல் வாவி—நீர்தம்மிடத்தே நிறையப் பெற்ற கயல் மீன்களையுடைய, துருவாசர் தீர்த்த முதலிய திருக்குளங்களும், சூழ்பொழில்—தன்னைச் சுற்றி வளைந்து விளங்குஞ் சோலைகளும், நீண்டமாவயல்—நீண்டுக்கிடக்கின்ற சிறந்தவயல்களும், ஈண்டுமாமதில்—உள்மதிலும் வெளிமதிலுமாகக் கூடிச் சுற்றிய பெரிய மதில்களும், தேரின் ஆர்மறுகில் விழா—ஒருந்தேர்களாலே அழகு நிறைந்த திருவீதிகளில் நடக்கும் திருவிழாக்களும், மல்குதிருக்களருள்—நிறைந்த திருக்களர் என்னும் இத்திருவூரின் கண்ணே (எழுந்தருளியிருக்கின்ற வராகிய) ஊருளார் இடுபிச்சை பேணும் ஒருவனே—(இவ்) வூரிலேயுள்ள இல்லறத்தவர்கள் நெஞ்சுவந்தன்புடனளிக்கின்ற பிச்சைச் சோற்றை விரும்பி ஏற்கின்ற ஒப்பற்ற பெருமானே' ஒளிர்செம் சடை மதி ஆர நின்றவனே—(இளவளஞாயிறுபோல) விளங்குகின்ற செந்நிறமுடைய நுஞ்சடை முடியிலே சந்திரனை, அவன், மாமன் சாபத்தால் தேய்ந் தொழியாமல், வளர்ந் தொளிரும்படி அணிந்து என்று மொருபடித்தாக நிலைபெற்றவரே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—தேவரீரை அடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பிராக.

நீருளார் வாவி, கயல்வாவி எனப்பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் காண்க. அங்குள்ள திருக்குளங்கள் நீரறவறியாதன

2 திருக்களர்த்தேவாரம்

என்பார் “நீருளார் வாவி” என்றருளினர். கயல், மீனினத்தி
 லொருவகை, சிறந்த கயல் மீன்களையுடைய வாவி எனவே
 பிறமீன்களுமுளவாதல் பெறப்படும். நன் னீரும் நன்னில
 முமாமென்பார். “நீருளார் கயல் வாவி” என்றருளினர்; கயல்
 மீன்களும் அவை போன்ற சிறந்த மீன்களும் சிறந்த மருத
 நிலத்திலுளவாமாதலா லென்க. வாவியும், பொழிலு மடுத்து
 விளங்குதலால், பொழில் வயலுக்கு முற் கூறப்பட்டது. நீர்வள
 நிலவளத்தால் மதிலமைத்தலும், விழா வியற்றுதலும் இயலு
 மாதலால் “நீருளார் கயல் வாவி மல்கு” என
 அடைவுபடக் கூறியருளினர். நீண்ட என்பதற்கு நீண்ட
 காலமாக எனப்பொருளுரைத்துப் பழங்கால வயல்களாயினும்
 விளைவு குறைவுருத வயல்களென்றுரைக்குமாறு “மாவயல்”
 என்றருளினர் எனலுமாம். “மா” என்பது ஈண்டுச்சிறப்பின்
 மேன்னின்றது. “கூனிக்குயத்தின்வாய் நெல்லரிந்து, குடு
 கோடாகப் பிறக்கி நாடொறும் குன்றெனக்குவை
 இயகுன்றாக்குப்பை, கடுந்தெற்று மூடை யிடங்கெடக்
 கிடக்கும், சாலிநெல்லின் சிறைகொள் வேலி, ஆயிரம்
 விளையூட்டாகக், காவிரிபுரக்குநாடு” (பொரு நராற்றுப்படை)
 என மெய்ப்புகழ் கொண்ட காவிரி நாட்டின் கண்ணுள்ள
 திருவூர் திருக்களராதலால் அங்குள்ள வயல் மாவயல்’
 என்னற்கேற்றதே யாமென்க. இனிவேலி யென்னும் பேரள
 வுடன் மா என்னும் சிற்றளவுங் கொண்டு குறிக்கப்படும் வயல்
 களென்பார், “நீண்ட மாவயல்” என்றருளினர் என்னும்
 படியும் அத்தொடர் நிலவுகின்ற தென்க. விளைநிலம் எல்லா
 வெற்றியையும் உணவு மூலமாக மக்களுக்கீவதாக இருத்தலால்
 வயல், எனக்குறிக்கப்படுகின்றது. வயல் — வெற்றியைத்
 தருவது, பின்னரும் “வயலிடை” எனக்கூறியருளுதலுங்
 காண்க. “வயவலியாகும்” (தொல், சொல்—உரி) என்பதனால்
 ‘வய’ என்பதனடியாகத் தோன்றியது வயல் என்னுஞ் சொல்
 லெனக்காண்க. ‘வய’ என்பதற்கு வலியென்பது பொருள்

மூலமும் உரையும்

நாமகம், கோட்டை 3

எனக்கூறினும், வலியாற்றேன்றும் வெற்றியையுமது குறிக்கு மென்பது சான்றோர் செய்யுள்களை நோக்கிற் புலனாகும் என்க. திருக்களாரும், அத்தகைய நிலமுடையதாதலா லங்ஙனம் கூறியருளினர் என்க. திருக்களார் காவிரி நாட்டின் கண்ணே மற்றைய ஊர்கள் போல நீர்வள முதலியன பெருகப்படைத்த தொன்றாயினும் மதில்களாற் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்ததென்பார் “ஈண்டு மாமதி” என்றருளினர். இதனையே திருவுள்ளத்தடைத்துச் சேக்கிழார் பெருமானும் இவ்வூரைக்குறிக்கும் பொழுது பிற சிறப்புறச் சிறப்பியாது “கன்னி மதிற்றிருக்களார்” கனக மதிற்றிருக்களார்” என மதிற்சிறப்பினற் சிறப்பித்துப் பிறசிறப்புக்களுமுளவாதல் பெறப்படக் கூறியருளினர் என்க. ஈண்டுதல்-நெருங்குதல். அது பலநெருக்கத்தையுமுணர நிலவுகின்றதிங்கு எனக் காண்க. மா—பெருமை.

திருக்களரிலே இறைவற்குச் சித்திரைத்திங்களிலே மட்டு மன்றிப் பல திங்களிலும் தேரோடும் திருவிழாக்கள் நடந்த மையால், “தேரினார் மறுகில் விழாமல்கு” என்றருளினர் போலும். அன்றித் தேரோடும் திருவிதிகளிலே அவ் விறைவற்குச் செய்யுந் திருவிழாவேயன்றி மக்கட்கியற்று மண விழா முதலியன நிறைதலா லங்ஙனங் கூறியருளின ரென்னலு மாகும்.

வளமான திருவூரிலே வளமான திருக்கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமை வாய்ந்தவராகத் தேவரீருந்த போதிலும் நும்மை வழிபடுத்துற வறவடியவர் இரந்துண்டு தவம்புரிந்து நுந்திருவடியையடைதல் கருதி நீவிரும் இத் திருவூரிலே பிச்சை யேற்றலை மேற்கொண்டு திருவுலாப் போதருகின்றீர் இந்நிலை வேறுயாரிடத்து முண்டாகா தாதலால் நீவிர் ஒரு தனிப்பட்டவரே என்பார் “ஊருளாரிடு பிச்சை பேணுமொருவனே” என்றருளினர். மனைவி மகார் பொன்

திருக்களர்த்தேவாரம்

முதலிய வளங்களெல்லாங் குறைவறப் பெறினும் அவை துன்பந்தருவனவாக அமையும் ன்றி இன்பந்தரா வாதலால் அவைகளையெல்லாம் பற்றறத்துறந்து உடல் நிலைத்தற்கு மட்டும் பிச்சை யேற்றுண்டு “இன்பமேயெந்நாளும்” துன்ப மில்லை” என்னும் மெய்ந்நிலைகைவரப்பெறுமின்! என்ற நிவுறுத்துந்திருக்கோலமே பிச்சாண்டார்திருக்கோலம் என்பது குறிப்பு. வறுமைமுதலியபிறவற்றாலன்றி அடியவர்க்கநிவுறுத்தல் முன்னிலையாக பிச்சை யேற்கின்றான் என்பார் பிச்சையேற்கும் என்னாமல் “பிச்சைபேணும்” என்றருளி இறைவன் திருவுள்ளக்கருணைக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தி யருளினரென்க. இத்திருவுள்ளக்குறிப்பை “நிரந்தரம்தன்னை நினையுமடியவர் இரந்துண்டுதன்னடி யெட்டச் செய்தானே” எனத்திரு மந்திரநூலாசிரியரும் புலப்படுத்தல் காண்க. இத்தலம் துற வரசாகிய துருவாச முனிவராற் றேற்றுவிக்கப் பெற்று வழி பட்டுத்தவங்கிடந்து அவர் இறைவனது நடனதெரிசனங் கொண்ட தலமாதலாலும், அவர்காண ஆடிய திருக்கூத்தைப் பிறமுனிவர் பெருமக்களும் வந்துகண்டு மெய்யின்பம் பெற நிலவுந் தலமாதலாலும் அவர், திருவுள்ளத் தெண்ணங்கட் கேற்ப அவர்போன்றார்க்குத் திருவருள்பாலிப்பச் செவ்வியனாக இறைவன் இத்திருக்களரில் மிளர்கின்றான் என்பது அடிகளார் திருக்குறிப்பாகும் எனவுணரக்கிடக்கின்றன; இப்பாமுதலியன என்க.

துறவறச் சான்றோர் இறைவனை வழிபட்டுத் தவங்கைவரப் பெறுதற் கேற்றதித்தலமென்பதைக் குறிக்கவே “ஊருளாரிடு பிச்சை பேணு மொருவனே” எனஇம்முதற்பாவிற் குறித்த தோடமையாது “தாளினூர்வளரும் தவமல்கு” என அடுத்த பாவினும் “என்புபூண்டதோர் மேனியெம்மிறைவா” என நான்காவது பாவினும் “நிமிர்புன்சடைப் பெருமா னெனப் பொலியால நீழலுளாய்” என ஆருவது பாவினும்

அடியவர்தவத்தையும் இறைவனது தவக்கோலத்தையும் கூறியருளி அவ்விறைவன், இத்திருவூரில், “பெருகலாந்தவம் பேதைமை தீரலாம், திருகலான சிந்தை திருத்தலாம், பருகலாம் பரமாயதோரானந்தம், மருகலானடி வாழ்த்தி வணங்கவே” (திருஞானசம்பந்தர்) என்றருளியபடி பேதைமை தீர்ந்து திருகலானசிந்தை திருத்திப் பரமானந்தத்தைப் பருகுவதற்கு முன்னிலையாகிய தவந்தரவே எழுந்தருளியிருக்கின்றான் ஆதலா லப்பெருமானைக்குறித்துப் பாடிய இப்பதிகத்தைப் பாடவல்லவர்க்கு, ‘தவம் பெருகும்’ எனத்திருக்கடைக்காப்பிற்குறிப்பித்தருளியதையுங்காண்க.

தவம் துறவிகட்குச் சிறந்த தென்பது பொதுமறையாகிய திருக்குறண்முதலிய. நூல்களையும் “தெள்ளுபரிமேலழகர்” என உமாபதிசிவமதிப்பிடுகின்ற பரிமேலழகர் உரை முதலிய வற்றையும் நோக்கிற் புலப்படும் என்க. துறவிகள் தம்மூரிற்றங்காராதலால் இல்லறத்தாரை ஊருளார் என்றருளினர்.

துறவிகள் அயலாரிடமே பிச்சையேற்க வேண்டும். தம்மவரையும் அயலாராகவேகருதல் வேண்டுமென்பது சான்றோர் கொள்கை யாதலால் “ஊருளாரிடுபிச்சை பேணும்” என்று ரெனினுமாம். ஊருளார் — அயலார்; அயலார் பொருளை ஊராரது என வழங்குதல் காண்க.

அடைந்தவர்க்குள்புரிய வல்லவர் என்பதை மெய்ப்பிக்க “செஞ்சடைமதியார நின்றவனே” என்றருளினர். சடையாகிய தவக்கோலத்தையும் நினைப்பித்தருளினருமாவர். சடை, தவக்கோலமாகும் என்பதை “நீரறவறியாக்கரகத்துத் தாழ்சடைப்பொலிந்த அருந்தவத் தோர்க்கே” (புறநானூறு) என்பது முதலியவற்றூற் புலப்படக்காண்க.

இனி “நீரின்றமையாதுலகு” என்றலால் அந்நீர்வளமிக்க தென்பார் ‘நீர்’ எனத்தொடங்கி அந்நீரும் நன்னீரா

திருக்களர்த்தேவாரம்

மென்பார் “நீருளார்கயல்வாவி” எனவும் நீருள் வழியும் நிலம் நன்னிலமாகாவிடின் நிலத்தியல்பானீர் திரிதலின் விளைவு சிறவாது அவ்வாறன்றி நன்னிலமேயங்குள்ளன என்பார் “மாவயல்” எனவும் அவ்வயலும் சிற்றளவுடையதன்றிப் பேரளவுடையதாகப் பெரும்பயன் தருந்தன்மைய தென்பார் “நீண்டமாவயல்” எனவும் செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் மன்றிப் பிறவுணவுப் பொருள்களங்கில்லையோ எனஐயுறற்க; தெங்கும், கமுகும், தேமாவும், தீம்பலவும் முதலிய புல்லும், மரமுங்குள்ளன என்பார் வயலுக்கு முன்னர்ப் பொழில் எனவும் அச்சோலையும் அங்கொன்றுமிங்கொன்றுமாக இல்லாமல் நாற்புறமு முள்ளன என்பார் “சூழ்பொழில்” எனவும் அவையும் காய், கனி, பூ முதலியவற்றை நிறைய வென்றும் எப்பொழுதும் கொடுக்க வல்லன என்பார். சொரிவது என்னும் பொருள் தோன்றச் சோலை முதலிய பிறசொற்களால் கூறாமல் “பொழில்” எனவும், இவ்வாறு பெருவளம் வாய்க்கப்பெற்ற திருக்களருளினர் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்றுடலை யோம்பி யுவக்கும் பெற்றியரல்லர். இவ்வுலக வாழ்வு நீிற்குமிழிபோல நிலையற்றது. இம்மக்கட்பிறனியும் எளிதாக வாய்ப்பதன்று ஆதலால் இவ்வுடலிருக்கு ஞான்றே இறைவற் கன்பு புரிந்து பிறந்திறவாப் பெற்றியடைந்தின்புறல் வேண்டும் என எண்ணி இறைவற்குத் திருக்கோயிலும் திருமதில்களும் அமைத்தும் அமைத்துத்தரச்செய்தும் நாடோறும் வழிபடுதலே யன்றி இறைவனைத் திருவீதிகளிலே எழுந்தருளச் செய்து அவன் திருக்கோலத்தை ஊர்திகளின் மேலுமட்டுமன்றித் தேரின் மேலும் வரகண்டு மகிழ்ந்திறைபணி நிற்கும் பெற்றிய ராவார் என்பார் “ஈண்டுமாமதில்.....மல்கு திருக்களர்” எனவும் கூறியருளினர் எனக்கூறி விளக்கலுமாகும்.

“அடைந்தார்க் கருளாயே” என்பது நினக்கு அடைந்தார்க்கருள்பவன் என்னும் பெயரமைந்திருத்தலால் அப்பெயர்க்குத்தக அடைந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பீராக

மூலமும் உரையும்

என்பது அடிகளார் திருக்குறிப்பாகும் என்பதை விளக்கி நிற்கின்ற தென்க.

திருக்களர்ப் பெருமானுக்கு அவ்வூர்ச் சிலாசாசனத்தில் “அடைந்தார்க்கருள் செய்கின்ற நாயனார்” எனவும் “அடைந்தார்க்கு அருள் செய்த நாயனார்” எனவும் திருப்பெயரிருப்பதாக வரையப்பட்டிருத்தல் நோக்கத்தக்கது. திருக்களரில் பாரிஜாதவனேசுவரர் துறவரசாகிய துருவாச முனிவரால் எழுந்தருளப்பண்ணி வழிபடப்பட்டன ரென்பதற்கேற்ப, முன்னர்ப் பலவாண்டுகள் தருமபுர ஆதீனத்துறவறப் பெரியோர்களால் போற்றி வழிபடப் பெற்றன ரென்பது திருக்களர்ப் புராண முகவுரையாலறியப்படுகின்றது. பின்னர்க் கோவிலூராதீனத் துறவறப்பெரியோர்களால் போற்றி வழிபடப் பெறுகின்றன ரென்பது கண்கூடாக அறியப்படுகின்றது. இந்நிகழ்ச்சி கொண்டு, அரசர் முதலிய அன்பர்கள் பலபணிகள் புரிந்து வழிபாடு செய்யப் பெற்றனராயினும் அவ்விறைவர் துறவறச் சான்றோர்களாலே போற்றி வழிபடப் பெறுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தவ ரென்பதற்கிடனுண்டு என்க.

(உ) தோளின்மேலொளி நீறுதாங்கிய
தொண்டர்வந்தடி போற்றமீண்டிய
தாளினார் வளருந்
தவமல்கு திருக்களருள்
வேளினோர் விசயற்கருள்புரி
வித்தகாவிரும் பும்மடியாரை
ஆளுகந் தவனே
அடைந்தார்க் கருளாயே

தோளின் மேல் ஒளிநீறு தாங்கிய தொண்டர்—தங்கள் தோள்களின் மேலே வெண்மையான திருநீற்றைப் படிந்து விளங்கப் பூசிய தொண்டர்களாக, வந்து—பல நாடுகளிலு

மிருந்து வந்து, அடி போற்ற மிண்டிய தாளினார் வளரும்—
தேவரீருடைய திருவடியை வழிபட்டுத்தவஞ் செய்வதற்குக்
கூடிய நன் முயற்சியுள்ள துறவிகள் (தங்கள் தவநெறியிலே
மேம்படுதலால்) வளருகின்ற, தவம் மல்கு—அவர்கள் தவம்
நிறைகின்ற திருக்களருள்—திருக்கள ரென்னுமித் திருவூரின்
கண்ணே (எழுந்தருளியிருக்கின்றவராகிய) வேளின் தேர்,
விசயற்கு அருள்புரி வித்தகா—அழகினாலும் வீரத்தாலும் காம
வேளையும் செவ்வேளையும் ஒத்த அர்ச்சுனனுக்கருள் பாலித்த
சமர்த்தரே, வி ரு ம் பு ம் அடியாரை ஆளுகந்தவனே—முற்ற
வத்தினால் திருவடியை அடைய விரும்புகின்ற அடியவரை
ஆட்கொள்ள விரும்புகின்றவரே, அடைந்தார்க்கு அருள்வாய்—
தே வ ரீ ரை அடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத்
திருவருள் பாலிப்பீராக.

நேரிலன்றிப் பக்கத்தினிற் பார்க்கும் பின் னிற்பார்க்கும்
விளங்கித் தோன்றுவது தோளின் மேனீருதலால் “தோளின்
மேலொளி நீறு தாங்கிய தொண்டர்” என அருளினார்
போலும். அன்றி ஆடவர்கள் சந்தன முதலியவற்றைத்
தோள்களிலே பூசுதலியல்பு. அது, “சந்தங்கமழுந் தோளாய்”
(கம்பர்) என்பது முதலியவற்றூற் புலப்படும். அவைகள்
காமத்தை யளிக்கவல்லன வாகலின் அவற்றை யெள்ளி
“மனத்துயர் செயுமயல் மாற்று நீறு” (பிரபுலிங்க லீலை)
எனக்கருதித் திரு நீற்றை என்றுந் தோள்களின் மேற்றங்
குதலால் அவ்வாறு கூறியருளினார் எனினுமாகும்.
“திரடோண்மேனீறு நின்றது கண்டனை” என இறைவனும்
தோண்மேனீறணி தலை மணிவாசகப்பெருமான் எடுத்த
ரைத்தல் காண்க. ஒளிநீறு—வெண்ணீறு. அது “விடி
வதுமே வெண்ணீற்றை மெய்யிற்பூசி” (திருநாவுக்கரசர்)
பூசுவதும் வெண்ணீறு” (மணிவாசகப் பெருமான்) என

வருஞ்சான்றோர் திருவுரைகளால் விளங்கும்.

இனி உடனேய்களையும் உள்ளநோய்களையும் போக்கி உடலொளியையும் உள்ளத்தூய்மை வாயிலாக ஞான வொளியையும் தருஞ்சாதனமாகிய திருநீறு எனப்பொருளுரைப்பினுமமையும். அது “மந்திரமாவதுநீறு” என்னுந்திருப்பதிகமுதலியவற்றைப் பெறப்படும். முற்றவத்தால் இகழாது என்று மிடைவிடாது பூசுதலால் “நீறுதாங்கிய” என்றருளினர். அடியவர்கள் இடைவிடாது திருநீற்றைப் பூசுவார்கள் என்பது “பூசுநீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்” (பெரியபுராணம்) என்னுமிடத்து முக்காலத்தையும் உணர்த்தும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சமாகநிற்க “பூசும்” எனவழங்குதல் முதலியவற்றால் விளங்குமென்க. இடைவிடாது திருநீற்றைப் பூசுவார்க்கு உலகத்தில் வெறுப்பும் முத்தியில் விருப்பும் உண்டாதலியல்பு. திருநீறுதாங்கியவரே உலகப்பற்றற்றுப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிப்பரமானந்தமுறுவர் என்றருள்வார், “நீறுதாங்கிய தொண்டர் வந்து அடிபோற்ற மிண்டியதாளினார்” எனச் சாதனசாத்தியமுறையாற் கூறியருளினர். “வந்து” என்பதால் “பலநாடுகளிலுமிருந்து பற்றுவிட்டு வருதல் பெறப்பட்ட தென்க. இதற்கேற்ப முனிவர்கள் பலதேயங்களிலிருந்தும் வந்து தவங்கிடந்து இங்கு நடனதெரிசனங்கொண்டனர் என்பது புராணத்தாலறியப்படுகின்றது. ஒளிரீறு, வெண்ணீறு எனத்திருநீற்றைச்சான்றோர் வழங்குதலால் செந்நிறமுள்ளதும் கருநிறமுள்ளதுமாகிய நீற்றினையணிதலாகாது என்பது பெறப்படும். தாள்—முயற்சி. “அடிபோற்றமிண்டிய தாளினார்” என்பதனால் ‘தாள்’ என்பது திருவடியைக்குறிக்க வில்லையென்பது போதரும். குறிக்கலாமெனினும் “தாளினார்...திருக்களருள்...வித்தகா” எனப்படர்க்கையாக வைத்துத் தாளினாரது திருக்களரின்கண்ணே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற வித்தகரே என முன்னிலையாக்கின் தாளினார் வேறு “வித்தகர்

வேறு எனப்பட்டு இரண்டுமொருவரைக் குறிக்குமென்றற்குத் தடையாகும். அன்றித் 'தாளினார்' எனமுதலிற் பலர் பாலாக வைத்துப்பின்னர் 'வித்தகா' என ஒருமையாக வைத்துப்பாடின ரென்பதும் பொருந்தாது. ஆனதால் "தாளினார்" என்பதற்கு திருவடியையுடைய இறைவர் எனப்பொருள்கோடல் யாவதும் பொருந்தாதென்க. 'தாள்' என்பது முயற்சியை யுணர்த்து மென்பது "தாளாற்றித்தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு" (திருக்குறள்) என்பது முதலிய சான்றோர் வழக் காலறியப்படு மென்க. இனி, தாளினார் என்பதற்கு அடிகண்மார் எனப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

முதற்பாவில் தவஞ்செய்யும் அடியவர்கள் இரந்துண்டு தவஞ்செய்தல் கருதித்தாமும் இரந்துண்ணு மருளிச்செயலைச் செய்கின்றார் என்றருளியவர், இப்பாவில் அவ்வடியவர்கள் தவ நெறியிற் சிறந்தோங்குதலையும், அதனாற்றவம் நிறைதலே யுடைய திருக்களரென அது துறவறவடியவர் தவஞ்செய்து வழிபடக் கிடத்தலையும் குறிப்பித்தருளினரென்னலாம். அடியைப் போற்றித் தவஞ்செய்வார் தவமல்கு திருக்கள ரென்பதற்கு ஏற்பத் தவஞ் செய்தலொப்புமையால் விஜயன் தவத்தை வியந்து அவனுக்கருளியதை அடுத்துரைத்தருளினர் என்னலாம்.

அருச்சுனன் ஒருபோர்க்கருவி பெறத் தவஞ் செய்தா னதலால் அவன் போர்த்திறத்தை வெளிப்படுத்த அவனோடு போர்புரிந்து அவன் விரும்பிய கருவியை யளித்தமையால் 'வித்தகா' என விளித்தருளினார். வித்தகன் — சமர்த்தன்.

இனி அருச்சுனனது முன்னழகைக் கண்ட பார்வதி தேவியார் அவன் பின்னழகையுங் காணவிரும்பியதால், பின்னழகைக் காண்பிப்பதற்கு அவனோடு போர்புரிந்து அவன்

மூலமும் உரையும்

முதுகின்புறந்தோன்றும்படி அவனை வானத்திற் செல்லச் செய்து போர்புரிந்தமையால் 'வித்தகா' என்றருளினர் எனினுமாம். அவன்ருளே வென்னிடாமல் இறைவர்தம் ஆற்றலால் வென்தோன்றச் செய்தனராதலினங்ஙனம் கூறின ரென்க. அவன் அழகிற்சிறந்தமையால் அவனழகை யுமையம் மையார் காணவிரும்பினர் என்பதைப் புலப்படுத்தவே "வெளினேர் விசயன்" என்றருளினர் போலும். அருச்சுனன் போர்க்கருவி பெறத்தவஞ்செய்தான், வீடுபெறத்தவஞ் செய்வார் க்கருளுதலே இறைவனது முடிந்தநோக்கம் என்பாராய் "விரும்புமடியாரை யாளுகந்தவனே" என இறந்தகாலத் தாற் கூறியருளினர். "விரும்புமடியாரை யாளுகந்தவனே" என்னு மிவ்வடி "சித்தமலமறுவித்துச்சிவமாக்கி யெனே யாண்ட" (மணிவாசகர்) என்பதை நினைப்பிக்கின்றது.

எவரேயாயினும் பற்றறப்பு குந்து வழிபடுமடியவர்க் கெல்லாம் பற்றறுத்துத் துன்பமேயில்லாத இன்பவீடளிக்கத் திருக்களருள் செவ்வியுடையனாக முன்னரே இறைவன் எழுந் தருளியிருக்கின்றான் என்பார் பொதுவாக "விரும்புமடியாரை யாளுகந்தவனே" என்றருளினரென்க.

தவம் என்பது உற்றநோய் நோற்றலோடு உயிர்க் குறுகண் செய்யாது சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்தலாகும். இவ்வாறுயதவமே வீட்டிற்கு நேர்சாதனமாகிய மெஞ் ஞானத்தினை (சிவஞானத்தினை) யளிக்கவல்லது. இக்கருத்து, சிவஞான போதத்து எட்டாம் நூற்பாவிற்கு ஸ்ரீ மாதவச்சிவ ஞான சுவாமிகள் எழுதிய பேருரையை நோக்கிற் புலனாகும் என்க

(ங) பாடவல்லதன் மைந்தரோடு

பனிமாமலர்பல கொண்டுபோற்றிசெய்

திருக்களர்தேவாரம்

சேடர் வாழ்பொழில்சூழ்

செழுமாடத் திருக்களருள்

நீடவல்ல நிமலனேயடி

நிரைகழல்சிலம் பார்க்கமாநடம்

ஆடவல் லவனே

அடைந்தார்க் கருளாயே.

பாடவல்ல நல் மைந்தரோடு — புகழ்ப்பாடல்களைப் பாடுதற்குவல்லமையுள்ள இளமகார் பலருடன், பனிமாமலர்பல கொண்டு—குளிர்ச்சி பொருந்திய ப்லவகையான சிறந்த மலர்களைக் குடலையிலெடுத்துக் கொண்டு சென்று, போற்றிசெய் சேடர்வாழ் — (அம்மலர்களாலருச்சித்துப் பாடச்செய்து தாமும் பாடிநின்னை) வழிபடுகின்ற பெருமையுடையவர்கள் என்று நிலைக்கின்ற, பொழில் சூழ்— சோலைகள் சூழப்பெற்ற, செழுமாடத்திருக்களருள் — செல்வசிறப்பு வாய்ந்த மாடங்களோங்கப் பெறுகின்ற திருக்களர் என்னுமித்திருவூரிலே (எழுந்தருளியிருக்கின்ற), நீடவல்ல நிமலனே — (வந்து வழிபடுமடியவர்களை அவர்கள் மலத்தைப் பேபாக்கி யென்றுமொரு படித்தாக நின்னொடு கலந்து பிரிவுருது) நிலைத்தின்புறச்செய்ய வல்லவராகிய அனாதிமலமுத்தரே, அடிநிரைகழல் சிலம்பு ஆர்க்க — திருவடிகளில் வரிசையாக அணிந்த வீரக்கழலும் சிலம்பும் ஆரவாரிக்கும்படியாக, மாநடம் ஆடவல்லவனே — சிறந்த திருக்கூத்தைச்செய்ய வல்லமை கொண்ட திருக்கூத்தப் பெருமானே, அடைந்தார்க்கருளாய் — தேவரீரை யடைக்கலமாகப்புகுந்த அடியேங்களுக்குத்திருவருள் பாலிப்பீராக.

பருந்தொடு நிழல் சென்றாற்போலப் பாட்டோடிசை செல்லவழுவின்றிப் பாடப்பழகியவராதலால் “பாடவல்ல” என்றருளினர். இசைக்காகப்பாட்டைச் சிதைப்பவர் தீமையுறுவாராதலால் லங்ஙனம் கூறியருளினர் என்க. இளமகார் அழுக்கற்ற மனத்தவராக இருப்பாராதலால் “நன்மகார்” என்றருளினர்.

நற்குலத்துத் தோன்றிய மகார் என்பதற்காக அங்ஙனம் கூறியருளினர் எனலுமாம். இறைவன் புகழ்ப்பாக்களைப் பாடப் புகுந்தமையால் நன்மகார் என்றருளினர் எனலுமாம். நன்மகார் என்பது “நற்குலத்துத்தோன்றிய நல்லிசையாழ்த்தொல்புலவீர்” (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை) என்பதையும் நினைப்பிக்கின்றது. திருக்களர் பாரிஜாத வனமாதலால் அவ்வனமலர்கள் குளிர்ந்திருத்தல் கருதியும் அங்கு நிலத்தாமரை நீர்த்தாமரை கழுநீர் முதலிய குளிர்ந்த மலர்கள் பல்கிப்பூத்தவியல்பாதல் கருதியும் “பணிமாமலர் பலகொண்டு” என்றருளினர், இம்மலர்கள் மல்லிகை முதலிய மலர்கள் போலன்றி குளிர்ந்தமணம் படைத்தனவாதலால் “மாமலர்” எனவும் அன்பின் பெருக்கால் அர்ச்சிக்கப்புகுவார் சிலமலரைக் கொண்டு செல்லாமல் பலமலரையும் (பலவகையான பலவான மலரையுங்) கொண்டு செல்வர் என்பதைக்குறிக்க “பல” எனவும் கூறியருளினர். இம்மலர்கள் அருச்சனைவாயிலாக எல்லாத் திருவையும் தருதலால் “மாமலர்” என்றருளினர் எனலுமாம்.

இனிப்பணிமலர்கள் என்பதில் பணியென்பது குளிர்ச்சிக்காய் அஃதினிமைக்காதலால் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பவைகட்கு இனிமைதர அழகு மென்மை தேன் நறுநாற்றம் நாடிவரும் வண்டொலி என்னுமிவற்றைக் கொண்ட மலர்கள் எனப்பொருளுரைப்பினுமமையும்.

மலருக்கேற்ற அடையாதலால் வண்டுமூசிய மலரெனக் கோடற்கு. வண்டுமூசத்தக்க மலரென்பதாம். சேடர் — பெருமை வாய்ந்தவர்கள். சேடு — பெருமை. இது செல்வப் பெருமை, அன்பு அருள் முதலியவற்றால் எய்திய பெருமை எல்லாவற்றையும் பொதுவாக உணர்த்துவதாக இயலுகின்றதிங்கு என்க. ‘சேடர்’ எனவும், “பாடவல்லநன்மைந்தர்” எனவும் பொதுப்படக்கூறியதால் இறைவன் புகழ்ப்பாப்பயிற்சிக்கு

திருக்களர் தேவாரம்

கேற்பட்ட பாடகசாலைகளில் ஆசிரியராகவுள்ள பெரியோர்கள் பூசாகாலங்களில் பாடவல்ல இள மகாருடன் சென்றுவழிபட்டு வாழ்கின்ற திருவூரெனக்குறித்தற் கேற்பவாதலன்றியும் செல்வப்பெருமை வாய்ந்தவர்கள், புகழ்ப்பாக்களைப் பாடுதலில் வல்லமை கொண்டமையால் மைந்தர்களைப்பண்டும் ஓதுவார்கள் பலருடன் சென்று வழிபடுத்திருவூரெனவும், தவப்பெருமைவாய்ந்த துறவறப் பெரியார்கள், பாடவல்ல இளமகாருடனும் ஓதுவார்களுடனும் சென்று வழிபடுத்திருவூரெனவும் குறிப்பதற்கு மேற்புடையனவாகும்; எல்லாம் பொருந்தத் திருக்களர் இலகுதலால் என்க. மைந்தர் — வலியர்; வன்மையுடையவர்.

திருக்களராகிய இத்தலத்தில் இறைவர் துருவாசர் முன்னிலையாக வாடியத் திருக்கூத்தை யென்றும் யாருங்காட்சி கொள்ளச் செய்வார் என்றருள்வார் “மாநடம் ஆடவல்லவனே” என்றருளினர். இக்கூத்து வேறுகூத்துப் போலன்றி ஐந்தொழிலையும் காட்டுதலாலும், என்றுஞ்சலியா தியற்று தலாலும், காண்பார் பிறவிப்பிணியை யறுத்தலாலும் மாநடம் எனப்பட்ட தெனலுஞ்சாலும்; உலகக்கூத்து நன்மையே யன்றித் தீமையையுந் தருமாதலாலென்க. இனிப் பாதாளமறையுமாறு திருவடித்துணைகளை முதலில் நீட்டி இடை ஆகாயத்தில் விளங்க கைகளை எட்டுத் திசைகளின் முடிவுவரை செல்லநீட்டி மீண்டு இடதுதிருவடியைத் தூக்கி வலதுதிருவடியை யூன்றி ஆயிரம் ஞாயிறுதோன்றினாற்போல ஒளிபரப்பிச் சக்கரஞ்சுழலுவதுபோல பலவாண்டுகள் துருவாசர் முதலியோர் காணவாடியதால் அங்ஙனங் கூறியருளின ரென்னலுமாகும். இதுபுராணங் கொண்டெழுதப்பட்டது.

‘ஆட’ என்பது செய்யஎன்னும்பொதுவினைமேனின்றது. பிரமவிட்டுணு முதலியவர் போல அதிட்டிக்கப் படாமல் ஐந்தொழி

லையும் சூக்குமமாகவும் தூலமாகவும் தானே செய்ய வல்ல வனும் அவற்றைக் குறிப்பிடுகின்ற நடனத்தைச் செய்ய வல்லவனு மாவானிறைவனே என்பார். ஆடவல்லவனே என விளித்துணர்த்தினார்.

“செழுமாடம்” என்பது “செல்வ நெடுமாடம்” என்னும் கோயில் (தில்லைப்)பதிகப்பாவை நினைப்பிக்கின்றது. நீடுதல் அழியாதொருபடித்தாக நிலைபெறுதல். இறைவன் (சிவன்) அழியாது என்று மொருபடித்தாக நிலை பெறுகின்றான். மற்றைய தேவர்கள் இறந்து பிறக்கின்றார்கள். அந்நிலையைக் குறிக்க அவ்வாறு கூறியருளினர் எனலும் பொருந்தும்.

முன்னுரைக்கு நீட என்பதற்கு (அடியவர்கள்) அழியாது நிலைத்தின்புற எனவும் இவ்வுரைக்கு (தான்பிறதேவர் போலன்றி) அழியாது நிலைக்க, எனவும் பொருள்செய்து கொள்க. பின்னுரையில் வல்ல என்பதற்கு ‘இயல்பாக வமைந்த வல்லமையுள்ள’ எனப்பொருள் காண்க; இறைவற்கு அழியாது நிலைபெறும் வல்லமை இயல்பாக இருத்தலால் ஆன்மாக்களும் நித்தியாராயினும் உடம்பொடு கூடித்தோன்றுதலும், நிலைத்தலும், ஒடுங்குதலுமாகிய முத்தொழிலுடைய ராதல் போல இறைவனாதலில்லையாதலின் ‘நீடவல்லவன்’ என்றருளினர் என்க.

இனி ‘நீட’ என்பதற்கு உயர்வுடையன என்பவற்றிற்கெல்லா முயற்வானவன் எனப்பொருளுரைப்பினுமையும், மாயை மாயாகாரியங்கள் வெளிப்பட்டு நிலவுப்பொழுது அவைகளாற் பற்றப்படாமல் அவைகளுக்கப்பாற்பட்டவனாக நிலைத்தலாலும், அவையொடுங்குங்காலத்தும் அம்மாயா காரியங்களுடன் ஆன்மாக்களும் மாயையில் ஒடுங்க அம்மாயையுந்தன்னுளொடுங்கத் தான் ஒன்றிலும் ஒடுங்காது விஞ்சிநிற்ற

லாலும் அந்நிலையைக்குறித்து 'நீட' என வுரைத்தருளினர் எனலும் பொருந்தும்.

இனித் தன்னை வழிபடுகின்ற அடியவர்கட்குத் தாம் சீவர்களாகத் தோன்றுவது உபாதிவேற்றுமை யாலாகியதாகும். சொருபத்தால் சச்சிதானந்தசிவமேயாவம் என அழியாதிருக்கு நிலையினைத் தெரிந்தின்புறக் குருவாகவந்து தத்துவமஸி மகாவாக்கியப்பொருளைத் தெளிவுறுத்த வல்லவனே எனவும், தன்னிடத் தத்தியஸ்தமான மாயை மாயாகாரியங்கள் தனக்கன்னியமாக இல்லாமையால் தானே எஞ்சிவிஞ்சி, இந்திரசாலக்காரன் போல நிலைக்க வல்லவனே எனவும் உரை கூறவும் 'நீட' என அருளினரெனலுமாம்.

(சு) அம்பினேர்தடங் கண்ணினாருட
 னாடவர்பயின் மாடமாளிகை
 செம்பொனார் பொழில்சூழ்ந்
 தழகாய திருக்களருள்
 என்புழுண்டதோர் மேனியெம்மிறை
 வாவினையடி போற்றிநின்றவர்க்
 கன்பு செய்தவனே
 அடைந்தார்க் கருளாயே.

அம்பின் நேர்தடம் கண்ணினாருடன் — (ஆடவர்களைஞ்சிற் சென்றுதைத்தலில்) அம்பையொத்த அகன்றவிழிகளையுடைய மங்கையர்களோடு, ஆடவர்பயில் — (இளங்காளைப் பருவத்து) ஆண்மக்களும் மகிழ்வுடன் என்றுமெப்பொழுதும் தங்கும்படியான, மாடமாளிகை — மாடங்களோடு கூடிய மாளிகைகளையுடைய, செம்பொனார் — செம்பொன் முதலிய பொருள்கணிற்றைந்த, பொழில்சூழ்ந்து அழகாயதிருக்களருள் — சோலைகள் சூழ்தலால் அழகுடையதாக அமைந்த திருக்களர்

மூலமும் உரையும்

என்னும் திருத்தலத்தி (லெழுந்தருளியிருக்கின்றவராகிய), என்பு பூண்டதோர் மேனி எம்மிறைவா — எலும்பையணியாகத் தாங்கிய ஒப்பற்ற திருமேனியையுடைய எங்கள் தலைவரே, இணையடி போற்றி நின்றவர்க்கு — நும்முடைய இரண்டான திருவடிகளை வழிபட்டு நிலைபெற்ற அன்பர்களுக்கு, அன்பு செய்தவனே—திருவருள் பாலித்தவனே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—நின்னையடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பீராக.

‘அம்பு நேர்’ எனக்கூறினும் போதுமாயினும் கட்டுரைச் சுவையுற ‘அம்பின் நேர்’ என இன்னிணைத்து மொழிந்தருளினர். “காசலம்பு முலையவர்கண்ணெனும், பூசலம்பு” (கம்பர்) எனப்புலவர்கள் பெண்கள் கண்ணிற்கு அம்பை யொப்புப்பொருளாகக் கூறுதல் போலத்தமிழ்வல்ல இப்பெரியாரும் “அம்பினேர் தடங்கண்ணினார்” என அதனை யொப்புப் பொருளாகக்கூறியருளினர். இளமங்கையர் என்பதற்கே அங்ஙனங் கூறியருளினரென்க. “தடம்” என்பது கண்ணின்றன்மை குறித்தழகு பயந்து நிற்கின்றது.

திருக்களர் வீட்டு நெறி நிற்பார்க்கேயன்றி இன்பத்துறையிலிருப்பவர்க்கும் ஏற்றதாகமாட மாளிகைகளும் செல்வச் செழிப்பும் நுழைபவர்கள் ஐம்பொறிகளுங் களிப்புற ஐம்புலங்களையுங்கொண்ட சோலையழகும் வாய்ப்ப நிலவும் நகரமாயினும் இறைவன் வந்து வழிபடுவாரைத் தவத்துறையில் புக விடுக்குந்திருக்குறிப்புடனங்கெழுந்தருளியிருக்கின்றான் என்றருள்பவராக “என்பு பூண்டதோர் மேனி யெம்மிறைவா” எனவும், அதுவே தமக்குஞ் சிறந்த கோட்பாடாகு மென்பது தோன்ற “மேனி இறைவா” என்றது “மேனியெம் மிறைவா” எனவும், இன்ப வறுதியும் பொருளுறுதியும் அழிதல் மாலையனவாதலின் அழியாத முத்தியுறுதியை யளிப்பதுவே அவன்றிருவுள்ளம் என்பார் “மேனித், தலைவா என்மூல்

மேனி இறைவா” எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இறைவன்—என்று மழியாது நிலைபெற்று அழியாத நிலையைத் தருபவன், இறை—தங்குதல், நிலைபெறல். “புறத்திறை” புறத்திறுத்தன்று” (வெண்பாமாலை) என வருதல் முதலிய வற்றால் அப்பொருள் புலப்படல் காண்க.

உறுதி—புருடார்த்தம்—அடையத்தக்கது.

பிற எள்ளும் எலும்புகள் போலன்றி, இறைவனணியும் எலும்புகள் பிரமன் முதலியோர் எலும்புகளாதலால், என்பு பூண்டமேனி என்னுமல் என்பு பூண்டதோர் மேனி என்ற ருளினர், பூணல்—விரத வணியாக மேற்கோடல். உலகைப் படைக்கும் பிரமன் முதலியோரும் இவ்வாறு எலும்பாகக் கழிவதன்றி நிலைப்பதில்லையென அடியவர்க்கு அறிவிக்கவே யணிகின்றான் எனச்சான்றோருரைப்பர். அக்கருத்தும் புலப்பட “என்பு பூண்டதோர் மேனி” என்றருளினரு மாவர். மாட மாளிகைத்திருக்களர், செம்பொனார்திருக்களர், பொழில்சூழ்ந்தழகாய்திருக்களர் எனக்கூட்டிப் பொருள்காண்க. “செம்பொன்” எனக்கூறவே இனமாய மணிமுதலிய பொருள்களும் கொள்ளப்படும். செம்பொன் பல்லாண்டுகளாயினு முருக்குலையாது நிற்பதென்றாகலான் அதனைக்கூறி மற்றைய வற்றையும் பெறப்படச் செய்தருளினரென்க. கரும்பொன் முதலிய பொன்கள் செம்பொன் போலச் சிறந்தன வன்மையானும், மணிமுதலியன நொறுங்கியவழிப் பயன்படாமையானும் மணியல்லாத மற்றையன நிலைப்பன அன்மையானும் செம்பொன்னே பொருள்களிற் சிறந்ததாகலானதனையுடைய திருக்களர் எனக்கூறப்பட்டதென்க. அஃதங்கு மலிந்திருத்தலின்.

‘சூழ’ என்பது சூழ்ந்தெனத்திரிந்து நின்றது. அழகுடையதனை அழகு என்றது ஆகு பெயர்.

இணையடி—அருளும் அருளுக்கு நிலைக்களமுமாக விளங்கும் உமையோருபாகரின் பச்சொளியும் செவ்வொளியும் படர இணைந்த வடிகள் என்னலுமாம்.

திருவருள் பாலிப்ப இடது திருவடியையும் திரோதஞ் செய்யாதிருத்தற் பொருட்டு வலது திருவடியையும் தொழ வேண்டுதலின் “இணையடி” என்றருளின ரெனினுமாம். அன்பர்களிணைந்தின்புறற் கேற்ற வடிகள் எனினுமாம். தன்னை வழிபடு மடியவர் தனக்குற்றவராதலின் ‘அருள் செய்தவனே’ என்றது ‘அன்புசெய்தவனே’ என்றலும் பொருந்துமாகலின் அங்ஙனங் கூறியருளினர் போலும். அன்பும் அருளும் ஒன்றென்னுந் திருவுளத்தா லங்ஙனம்கூறியருளினர் என்னலு மாகும்.

(ரு) கொங்குலாமலர்ச் சோலைவண்டினங்
கெண்டிமாமது வுண்டிசைசெய்த்
தெங்கு பைங்கமுகம்
புடைசூழ்ந்த திருக்களருள்
மங்கைதன்னொடுங் கூடியமண
வாளனேபிணை கொண்டோர்கைத்தலத்
தங்கை யிற்படையாய்
அடைந்தார்க் கருளாயே.

கொங்குலாம் மலர்ச்சோலை—மணம்விரிகின்ற மலர்களை யுடைய சோலைகளிலே, வண்டினம்—வண்டுக்கூட்டங்கள், கெண்டி(கிண்டி) மா மது உண்டு இசைசெய்ய—(மலர்களை) கிளறிச் சிறந்த தேனைப்பருகி இளி முதலிய பண்களைப் பாட, தெங்கு பைங்கமுகம் புடைசூழ்ந்த திருக்களருள்—தென்னை களும் பசுமையான கமுகுகளுமாகிய புல்லிற்சிறந்த பொருள் கள் நூற்புறமும் சூழப்பெற்ற திருக்களரென்னுமித்திருவூரில், மங்கைதன்னொடுங் கூடிய மணவாளனே—அருளுருவாகிய வுமையம்மையாரோடும் (அமுதவல்லி யென்னுமுமையம்மை யாரோடும்)

கூடியுள்ள நாயகரே, ஓர் கைத்தலத்துப் பிணைகொண்டு—ஒரு திருக் கையில் மாணையேந்தி, அங்கையிற்படையாய்—மற்றொரு திருக் கையில் மழுப்படையை ஏந்திய பெருமானே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—தேவரீரையடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பீராக.

வண்டுகளுள் 'சிள்வீடு' என்பதொன்றன்றி மற்றையன வாயாலிசைத்தலில்லை. பறக்கும்போது இறகாலிசைப்பனவாகும் எனினும், பாவலர்கள் 'மதுவுண் வண்டு பாடுஞ்சோலை வதரி வணங்குதுமே' (நாலாயிரப்பிரபந்தம்) என்பது பேரலவண்டுகள் வாயாற் பாடுவதாக வைத்துக் கூறுதல் மரபு. அம்மரபு பிறழாமல் "மாமதுவுண்டிசைசெய" என வாயாற் பாடுவதாகக் கூறியருளினர். 'வண்டுபாட' என இப்பெரியாரும் வெளிப்படையாகப் பிறபதிகங்களிற் கூறியருள்தல்காண்க. பாடுதல், வாய்க்குரிமையாதல் மரபு. கட்டுடித்தவர்களிப்பாற் பாடுவது போல வண்டினங்களும் மதுவுண்டு களிப்பாற் பாட என்ற குறிப்புப் பெறப்பட இத்தொடர் நிலவுகின்ற தென்க.

'வண்டிசை செய்ய.....புடைகுழந்த' என்பது கோழி கூவப் பொழுதுபுலர்ந்தது என்பது போலக்காரண காரியமாக இல்லாமல் இதுநிகழ் இதுவும்திகழ்ந்தது என நிகழ்கால வினையெச்சமாக நின்றுதென்க. "மங்கைதன்னொடும்" உம்மைஉயர்வு.

'பிணை' யென்ப தீண்டு 'மான்' என்னும் பொருட்டாக நின்றுது.

திருக்களரிலிறைவன் அடியார்க்கு வேண்டுவனையும் பொருட்டு அருளோடு நிறைகின்றான் என்பார் "மங்கை தன்னொடுங் கூடிய மணவாளனே" என்றருளினர். அளித்தற்கு மகிழ்வுடனிருக்கின்றான் என்பாருமாய் "உமையொடும்"

என்னுது “மங்கைதன்னெனும்” என்றருளினரென்க. அவனருளுடைய னாயினும் நல்லன செய்தாரை இன்புறுத்தியும் அல்லன செய்தாரைத் துன்புறுத்தியும் ஆண்டருள்வான் என்பதை “பிணை கொண்டொர் கைத்தலத்தங்கையிற் படையாய்” என அவன் ஏந்தும் பொருள்களைக் கூறுமுகத்தாற் குறிப்பித் தருளினர்; இறைவன் அறக்கருணையும் மறக்கருணையு முடையனாதலின் என்க. ஓர் என்பது ‘ஓர்’ என விகாரத்தாற் குறுகிற்று.

(கூ) கோலமாமயி லாலக்கொண்டல்கள்

சேர்பொழிற்குல வும்வயலிடைச்

சேலிளங் கயலார்

புனல்குழந்த திருக்களருள்

நீலமேவிய கண்டனேநிமிர்

புன்சடைப்பெரு மானெனப்பொலி

ஆல நீழலுளாய்

அடைந்தார்க் கருளாயே.

கோலமாமயில் ஆல—அழகு பொருந்திய சிறந்த ஆண்மயில்கள் (தோகைகளை விரித்து) ஆடியசையும்படி, கொண்டல்கள் சேர் பொழில் குலவும்—நீருண்மேகங்கள் மழை பெய்வந்து படிகின்ற சோலைகள் விளங்குகின்ற, வயலிடை சேல் இளங்கயல் ஆர் புனல் குழந்த திருக்களருள்—வயல்களிலே சேல் மீன்களும் செழிப்புள்ள கயல்மீன்களும் தோன்றியுறை தற்கேற்ப நீர்குழப்பெற்ற திருக்களர் என்னுமித்திருவூரிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, நீலம் மேவிய கண்டனே—(நஞ்சுதங்கியதால்) நீலநிறம் பொருந்திய திருக்கழுத்தை யுடையவரே (திருநீலகண்டரே) நிமிர் புன் சடைப்பெருமான் என பொலி ஆல நீழலுளாய்—நீண்ட பசையற்ற சடையையுடைய தவசிகள் தலைவராக, செழித்த வடவால மரத்தினிழலில் அன்று குருமூர்த் தமாக எழுந்தருளியது போல இன்று மிங்கவ்வாறு எழுந்தருளி

யிருக்கின்ற தெஷ்விணுமூர்த்தியே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—
தேவரீரை அடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத் திரு
வருள் பாலிப்பீராக.

குலவுந்திருக்களர் புனல்குழந்த திருக்களர் எனக்கூட்டிப்
பொருள்கொள்க.

திருமால் முதலிய தேவர்கட்கெல்லாம் திருவருள்பாலித்த
வராகையால் எங்கட்கும் அருள்பாலிப்பீர் என்னுங்குறிப்புடன்
“நீலமேவியகண்டனே” என்றருளினர். இதனால், மகாசங்கார
காரணனாகிய சங்கரனே உலக தலைவன் அவனேவலால்
பிரமன் மாலென்பவர் பிரகிருதி புவனத்தை படைத்தலுங்
காத்தலுஞ் செய்கின்றனர். இவர்க ளெல்லோரையு மழிக்க வந்த
ஆலகால விடத்தைப் பருகியழியாது நின்ற சங்கரனே பரம்
பொருளாவான் என்ற பெருங் கருத்தை வெளிப்படுத்தச் செய்
தருளினர்.

உலகம், அழிவு காலத்தில், மாயையி லொடுங்கியபடியே
நின்று விடாமல் மீண்டும் வெளிப்படுமாறு செய்வது, ஆன்
மாக்கள் ஆணவ மலத்தினின்று நீங்கிச் சிவமாகி யின்புறதற்கா
மாதலின் அவ்வாணவ மலத்தினின்று நீங்கிச் சிவமாகி யின்புற
வேட்கையுற்ற பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு “தம்முதல்
குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்”தும் (சிவஞான போதம்)
என்றபடி உண்மை ஞானம்பெற உலகவாழ்க்கையை யெள்ளி
மாலு மங்கையரோடு மாலுகின்றனன். பிரமனு மவ்வாறே
பிரமங் கொள்கின்றனன். உருத்திரனும் உமையொடுமமைவுறு
கின்றான் எனவெறுத்து நற்குருவைத் தேடி வந்த சனகர்
முதலிய நான்கு தவமுனிவர்க்கும் மெய்ப்பொருளை யறிவிக்கும்
பொருட்டு அவர் விரும்பும் தவக்கோலத்துடன் ஆலநீழலி
லமர்ந்தவரே யென்பார் “நிமிர்புன்சடை”.....யுளாய்”

எனக்கூறியருளினர்.

இங்குமவ்வாறு பற்றறத் துறந்துவரும் அடியவர்கட்கு மெய்ப்பொருளை யுணர்த்து நோக்குடன் எழுந்தருளியிருக்கின் நீர் என்பது குறிப்பு. 'உளாய்' என்பது விளிக்குறிப்புவினை யாலணையும் பெயர்.

'இளங்கயல்' என்பதிலுள்ள "இளம்" என்பதை 'சேல்' என்பதனோடுங் கூட்டிச் செழிப்புள்ள சேல்மீன்களும் எனப் பொருள்கொள்க. இங்கு இளமை வளமையைக் குறித்தது; இளமையுள்ளவிடத்து வளமைநிற்கு மொற்றுமையான் என்க.

நீர்குழ்தலால் யாவுஞ் செழிக்குமாதலால், "நீர்குழந்த" என இறந்தகாலத்தானும் நீர்வளத்தால் பொழில் என்றும் விளங்குதலால் 'பொழில்குலவும்' என நிகழ்காலத்தானும் வினை நிகழ்வுரைக்குஞ்சொற்களை யமைத்தருளினர்.

(எ) தம்பலம்மறி யாதவர்மதி
 ருங்குமால்வரை யால்ழலெழத்
 திண்பலங் கெடுத்தாய்
 திகழ்கின்ற திருக்களருள்
 வம்புலாமலர் துவீழின்னடி
 வானவர்தொழக் கூத்துகந்தபே
 ரம்பலத் துறைவாய்
 அடைந்தார்க் கருளாயே.

தம்பலம் அறியாதவர் மதில்—தங்களுடைய வலி இவ்வளவு என அறியாமல் மிக்க வலியுடையோமெனச் செருக்கிய அசுரர்களுடைய வானத்திற்றிரிதரும் மூன்றுகோட்டைகளையும், தாங்கும் மால்வரையால்—(போர்குறித்து) உலகத்தை அஞ்சுராணிபோல நின்று தாங்குகின்ற உயர்ந்த மகாமேரு

மலையாகிய வில்லை யேந்திச் சென்று, (புன்னகையால் அழல் எழுத்திண்பலம் கெடுத்தாய் — நெருப்புப்பற்றி யெரியும் படி செய்து அவர்களுடைய இறுகிய வலியை அழித்தவரே, திகழ்கின்றத்திருக்களருள்—வளமுதலிய எல்லா வகையாலும் விளக்கமாக எங்குமறியப்படுகின்ற திருக்கள ரென்னு மித்திருத் தலத்திலே, வம்புலா மலர் தூவி நின்னடி வானவர் தொழ—மணம் வீசுகின்ற மலர்களைக்கொண்டருச்சித்துத் தேவர்கள் நின்திருவடியை வழிபடும்படி, கூத்து உகந்த பேர் அம்பலத்து உறைவாய்—துருவாசருக்கும் மற்றைய வியாசர் முதலிய முனிவர்கட்கும் கூத்தாடுங் காட்சியளிக்க விரும்பி ஆடிய அத்திருக்கூத்துக் கோலத்துடன் அப்பேரம்பலத்திலே உறைகின்றவரே, அடைந்தார்க்கு அருளாய் நின்னையடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பீராக.

போர்புரிவோர் தன்வலியு மாற்றான்வலியு மறியவேண்டுமாதலின் “தம்பலம்றியாதார்” என்றருளினர். தம்பல மறியாதார் தோற்பரென்றபடி. சிவபெருமான் திரிபுரதகனத்தின் பொருட்டுப் பேராருக்குப் போகும்போது மகாமேருமலையை வில்லாகக் கொண்டு சென்றனர். அப்பொழுது அவ்வில்லா லன்றிப் புன்னகையால் எரித்தன ராயினும் அதன் செயலை வில்லின் மேலேற்றி யுரைத்தருளினர்; வெல்லுங்கருவியாதலால் என்க. இங்ஙனம் கூறுதல் பாவலர் மரபு என்க.

திருக்களரும் இறைவன் திருக்கூத்தாடு மம்பலமுடைய தாதலின், “திருக்களருள்.....அம்பலத்துளாய்” என்றருளினர். திருக்களரில் இறைவர் விசுவரூபமூர்த்தியாக நின்று நீண்ட காலமாக ஆடியதால் அக்கூத்திற்குப் பிரமதாண்டவம் எனப்பெயர் வந்தது என்பது புராணத்தாற் குறிக்கப்படுகின்றது அப்பிரமதாண்டவக் கூத்தாடப் பெற்றமையால் அவ்

வம்பலத்தைப் பேரம்பலமெனப் புராணமுதலியவற்றில் வழங்கும் படியே பேரம்பலமெனக் குறித்தருளினர்.

(அ) குன்றடுத்தநன் மாளிகைக்கொடி
மாடநீடுயர் கோபுரங்கண்மேல்
சென்ற ஓத்துயர்வான்
மதிதோயுந் திருக்களருள்
நின்றஓத்துயர் மால்வரைத்திர
டோளினுலெடுத் தான்றனீன்முடி
அன்றடர்த் துகந்தாய்
அடைந்தார்க் கருளாயே

குன்றடுத்தநன்மாளிகைக் கொடிமாடம்—குன்றையொத்த நல்லமாளிகைகளிலுள்ள கொடிகட்டிய மேல் மாடங்களும், நீடுயர்கோபுரங்கள்—மிகவுயர்ந்த கோபுரங்களும் மேல் சென்று அடுத்து—மேலே உயர்ந்துபோய் நெருங்கி, உயர்வான்மதி தோயுந்திருக்களருள்—உயர்ந்த வானத்திலே யுலவுகின்ற திங்களைத் தீண்டி விளங்கும்படியான திருக்களரெனுமித்திருத்தலத்திலே (எழுந்தருளியிருக்கின்றவராகிய) நின்று அடுத்து உயர் மால்வரைத்திரள் தோளினால் எடுத்தான் தன்—நெருங்கி நின்று உயர்ந்த பெரிய கைலை மலையைத் திரண்ட தோள்களினாலே மேலே தூக்கிய இராவணனது, நீன்முடி அன்று அடர்த்து உகந்தாய்—நீண்டதலைமுடியை (கிரீடத்தை) தூக்கிய அப்பொழுதே தகரும்படி செய்ய, (அவனதுகண்டஞ்சித் தேவரீரைவாழ்த்தியேத்த) மனமகிழ்ந்தருள்புரிந்தவரே, அடைந்தார்க்கருளாய்—தேவரீரையடைக்கலமாகப்புகுந்த அடியேங்கட்கு திருவருள்பாலிப்பீராக.

மாளிகைகளுக்குக் குன்றை யொப்பிடுதல்மரபு. அது “பருங் குன்ற மாளிகை, (திருக்கோவையார்) என வருதல் முதலிய வற்றுற்புலனாகும்.

“செல்வ நெடுமாடம் சென்று சேணோங்கிச் செல்வ மதி தோய” என இப்பெரியார் சிற்றம்பலக் கோயிற்பதிகத்திற்கு கூறியாங்கு இப்பேரம்பலத்திருக்களர் பதிகத்திலும் “குன்றடுத்த நன்மாளிகைக் கொடிமாடம்.....மதிதோயுந் திருக்களர்” எனக்கூறியருளி அத்திருக்கூத்தப்பெருமானையும் நினைத்தின்புறச் செய்தருளுகின்றனர்.

இறைவன் வாழாமலையெனச் சிறிது மெண்ணாமையால் “நின்றடுத்து” என்றருளினர். அடுத்துநின்று எனமாற்றி வைத்துப் பொருள்கொள்க. அல்லது அஞ்சாது நின்று நெருங்கி எனப் பொருளுரைப்பினு மமையும்.

(க) பண்ணியாழ்பயில் கின்றமங்கையர்

பாடலாடலோடாரவாழ்பதி

தெண்ணி லாமதியம்

பொழிச்சேருந் திருக்களருள்

உண்ணிலாவிய வொருவனேயிரு

வர்க்குதின்கழல் காட்சியாரழல்

அண்ண லாயவெம்மான்

அடைந்தார்க் கருளாயே.

பண்யாழ் பயில்கின்ற மங்கையர்—பண்ணமைந்தயாழையடிக்கடி வாசிக்கின்ற பெண்கள், பாடல் ஆடலோடு ஆரவாழ்பதி—பண்களைப்பாடுதலும் ஆடுதலுமாகிய அச்செயல்களுடன் மகிழ்ந்து நிறையவாழ்கின்ற திருவூராகிய, தெண் நிலா மதியம் பொழில் சேருந்திருக்களருள்—தெளிந்த நிலவைச் செய்கின்ற திங்களைச் சோலைகள் சென்றடுக்கும்படியாக வளர்ந்ததிருக்களர் என்னுந்திருத்தலத்தின் கண்ணே, உள்நிலாவிய ஒருவனே—திருக்கோயிலினுள்ளே விளங்குகின்ற ஒப்பற்றவரே, இருவர்க்கும்—பிரமன் மால் என்னுமவரிருவருக்கும் தின்கழல், காட்சி—அவர்சேருக்கை யொழித்து நின்திருவடி ஞானத்தை (யருளத்திருவுளம்பற்றி), ஆர் அழல் அண்ணலாய எம்மான்—

நிறைந்த நெருப்புக்கடவுளாக நிமிர்ந்தோங்கிய எத்தலைவரே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—தேவரீரை யடைக்கலமாகப் புகுந்த அடியேங்கட்குத் திருவருள் பாவிப்பீராக.

ய க ர மொழிந்த மெய் ஈற்றின்முன், யகரமுதல் மொழி வந்தால் “இகரந்துன்னுமென்று துணிநருமுளரே” (நன்னூல்) என்றபடி “பண்ணியாழ்” என்றாயது. யாழைச்சுரமமையச் செய்து எனப்பொருளுரைப்பினு மமையும். இவ்வாறு பொருள் கொள்ளும்போது ‘யாழ்பண்ணி’ எனமாற்றுக.

“பண்ணியாழ்பயில்..... வாழ்பதி” என்றமையால் “பதியிலார்” (பெரியபுராணம்) என்று குறிப்பிடுகின்ற மங்கையரைக்குறிப்பிட்டதாகும்; மருதநிலமாகலான் அவர்கள் நிறையத்தங்குதலியல்பாதலின். அவர்கள் இறைபணி செய்யுமியல்பினராதலின் அவர்கள் தங்குதலையும் குறிப்பிடப்புகுந்தருளினர் என்க. அன்றிச்செல்வத்தின் சிறப்பை விளக்கக்கூறியருளினரெனினுமாம்.

“தெண்ணிலா” என்பது தன்னொடு இயையின்மை நீக்கிய அடையாகும். “தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாயுன்றன் திருநடம் கும்பிடப்பெற்று” எனக்கூறும் “தேவருமறையு மின்னமுங்காணச் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடியாவருமதித்தோர்” (வரந்தருவார்-பாரதம்) என்னும் மூவரி லொருவராய திருநாவுக்கரசர் திருமொழியையுங் காண்க. தெண்ணிலா மதிபொழில் சேரும் என்பதற்கு தெளிந்த நிலவையுடைய திங்கள் வானவீதியிற் செல்லும் பொழுது அங்குள்ள சோலையில் இளைப்பாறத்தங்கும், எனப்பொருளுரைப்பினு மமையும். திருக்களருள் உண்ணிலாவியஒருவனே என்பதற்குத் திருக்கள ரென்னுந் திருத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வராகிய அன்பர் உள்ளங்களிலே, மற்றையவர்களுள்ளங்களில் மறைதல் போலாது வெளிப்பட்டுவிளங்கும் ஒப்பற்றவரே

எனவும் தன்னுள் வியாப்பியமாய ஆன்மாக்களுள்ளும்மாயை யினுள்ளும் பற்றுது வியாபித்து விளங்கும் ஒருவரே எனவும் உரைப்பினுமமையும்.

தேவர்முதலிய எல்லாப்பொருளினுள்ளும் ஊடுருவி அந்தர்யாமியாக விளங்குபவர் நீர் ஒருவரன்றி வேறு ஒருவரு மில்லையென்பார்” “உண்ணிலாவிய ஒருவனே” யென்ற ருளினர் எனில் மிகப்பொருந்தும்.

பிரமனுமாலும் உண்ணிலாவியவரல்லரோ எனின் அவரு ணின்று அவர் செருக்கை வெளிப்படுத்தி அதனையடக்கித்திரு வடிஞானத்தினை யருள்வான் அவர்க்கெதிர் அனலுருவா யெழுந்தார் என்பார் “இருவர்க்கு நின்கழல் காட்சி யாரழ லண்ணலாய எம்மாளே” என்றருளினரென்க. திருவடி ஞானம்—சிவஞானம்.

ப்ரஹ்மைவஸ்வசக்திம் ப்ரகிருத்யபிதேய மாசிருத்ய லோகான் ஸ்ருஷ்ட்வா ப்ரவிஸ்யாந்தர் யாமித்வேந ப்ரஹ்மாதீநாம் புத்தீந்தர்ய நியந்த்ருத்வாதீஸ்வர: என்னும் நிராலம்ப உபநிஷத் முதலியவற்றால் ஈசுரன் அந்தர் யாமியாக பிரமன் முதலியவர்க்காகின்றான் என்பது புலப்படும்.

(ஐ) பாக்கியம்பல செய்தபத்தர்கள்
பாட்டொடும்பல பணிகள்பேணிய
தீக்கியல் குணத்தார்
சிறந்தாருந் திருக்களருள்
வாக்கினன்மறை யோதினாயமண்
டேர்சொல்லிய சொற்களானபொய்
ஆக்கி நின்றவனே
அடைந்தார்க் கருளாயே

பாக்கியம் பல செய்தபத்தர்கள்—முன்முன் பிறப்புக்களில் செய்த நல்வினைகள் பலவற்றால் இப்பிறவியில் தேவரீரை வழி

படுகின்றவர்களாகத் தோன்றிய அன்பர்கள், பாட்டொடும் பல பணிகள் பேணிய—வாயாற்புகழ்ந்துபாடும் பணியோடு பூமாலை புனைதல் அலகிடல் திருவிளக்கேற்றல் முதலிய பல பணிகளையும் விரும்பிச் செய்கின்ற, தீக்கு இயல்குணத்தார்— அனல் ஒம்புதற்கியன்ற குணம்படைத்த (அக்கினியை வழிபடு தற்கமைந்தகுணம்படைத்த) அந்தணர்கள், சிறந்தாரும்—பிறப் பொழுக்கத்தாலிணையின்றி நிறைந்துறைகின்ற, திருக்களருள்—திருக்களரென்னு மித்திருவூரிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வாக்கினால் மறையோதியும்—திருவாயால் மறைகளை மொழிந்தபெருமானே, அமண்தேரர் சொல்லிய சொற்களான— (அவ்வாறு மெய்மறையை மொழிந்தமையால்) சமணரும் சாக்கியருங்கூறும் நூல்களையெல்லாம், பொய்யாக்கிநின்றவனே—பயனற்றனவாதலின் பொய்யுரைகளாக விளங்கும்படி செய்த பெருமானே, அடைந்தார்க்கு அருளாய்—தேவரீரை அடைக்கலமாகப்புருந்த அடியேங்களுக்குத் திருவருள் பாலிப்பீராக.

பல நல்வினைகளையாற்றியவர்க்கன்றி ஞானசாதனமாகிய சரியைகிரியை யோகங்களைச் செய்தவியலாதாதலால் “பாக்கியம் பலசெய்த பத்தர்கள்பேணி” என்றருளினர். ஒருவர் பால் ஒருவர்க்கு விருப்பம்வந்தால் முதலில் அவரைப்புகழ்வார். பின்னரவர்க்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்வார் அத்தகைய வுலக இயல்பு தோன்ற “பாட்டொடும் பலபணிகள் பேணிய” என்றருளினர். பலபணிகள் பேணுவாரென்பது “நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவாநில்லே (திருநாவுக்கரசர்) என்பது முதலியசான்றோர் திருமொழிகளால் அறியப்படுமென்க. “கற்றங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே, செற்றார் வாழ்தில்லை” எனச்சிற்றம்பலத்தில்லை இருந்தபடியைக் கூறிய படி இப்பேரம்பலத் திருக்களரும் தீக்கியல்குணத்தார் சிறந்தார நிலவுகின்றதென இஃதிருந்தபடியையுந் தெரிவித்தருளி ஒப்புமைதோன்றக் கூறியருளினரென்க.

பேணிய திருக்களர் சிறந்தாருந்திருக்களர் எனத்தனித்
தனிக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க,

(மிக) இந்துவந்தெழு மாடவீதி

யெழில்கொள்காழிந் நகர்க்கவுணியன்

செந்து நேர்மொழியா

ரவர்சேருந் திருக்களருள்

அந்தியன்னதோர் மேனியானே

அமரர்தம்பெரு மாணொனசம்

பந்தன் சொல்லிவை

பத்தும்பாடத் தவமாமே.

இந்து வந்து எழுமாடவீதி—வானவீதியிற் செல்லும்
திங்கள் இளைப்பாறவந்து தங்கி மீண்டும் எழுந்து செல்லுதற்
கிடமாகிய மாடங்களமைந்த திருவீதிகளில், எழில்கொள் காழி
நகர்—அழகுவாய்ந்த சீர்காழி யென்னுந் திருத்தலத்திலே,
கவுணியன்—கவுணியர் கோத்திரத்திலே அவதரித்த, ஞான
சம்பந்தன்—திருஞானசம்பந்தன் எனப்பெயர் படைத்தவன்,
செந்துருதி நேர்மொழியாரவர்சேரும்—செந்துருதி என்னும்
பண்ணை யொத்த சொற்களை மொழிகின்றவராகிய அத்தகைய
சிறந்த பணிப்பெண்கள் தங்கியுறையும்படியான, திருக்களருள்
—திருக்களரென்னுமித்திருவூரிலே (எழுந்தருளியிருக்கின்றவ
ராகிய), அந்தியன்னதோர் மேனியானே—அந்திவானம்போலச்
செந்நிறம் படைத்த திருமேனியை யுடையவரும், அமரர்தம்
பெருமனை—நீண்ட வாழ்நாட்களையுடைய தேவர்கள் தலைவரு
மாகிய சிவபெருமானே, சொல் இவைபத்தும் பாட—புகழ்ந்து
பாடிய இப்புகழ்ப் பாக்கள் பத்தையும் அன்போடு பாடினால்,
தவம் ஆம்—தவம் பெருகும்.

மக்கள் மகிழ்வுடன் தங்கி யின்புறுதற்கேற்ப நிலாமாடங்
களமைந்த திருவீதியென்பார், “இந்துவந்தெழுமாடவீதி” என

அணிபெறக் கூறியருளினர். சந்திரமண்டலம் வரையுயர்ந்த மாடங்களென உயர்வாக நவீனநனரெனலுமாகும். செல்வச் சிறப்புத்தோன்ற அங்ஙனங்குறிப்பித்தனரென்க. “செந்துருதி” ஒருவகைப்பண். ஒருவகையாழையும் அஃதுணர்த்தும். ஆதலால் அவ்யாழையொத்தமொழி யெனக்குறித்தன ரெனினுமமையும். “செந்துருதி” என்பது “செந்து” எனக்கடைகுறைந்து நின்றது. “செந்துநேர்மொழி” என்பது “பண்ணினேர் மொழி” (திருஞானசம்பந்தர்) இளிகொண்ட தீஞ்சொல் (புறப் பொருள்வெண்பாமாலை) என்பனமுதலியவற்றை நினைப்பிக் கின்றதென்க.

இனி, “செந்துநேர்மொழியார்” என்பது நீ த் தா ர் மேனின்றது எனக்கொள்ளினுமமையும்; உயிர்க்குறுதியளிக்கு மினிய மொழிகளைக்கூறுபவரவரேயாகலானென்க.

“தேவர்கோவறியாத தேவதேவ”னாகவும் “செழும் பொழில் கள் பயந்தவைகாத்தழிக்கும் மூவர்கோனாய் நின்றமுதல்வ”னாகவும் இறைவனிருத்தலால் “அமரர்தம் பெருமானே” என்றருளினர் என்க.

ஓம் சாந்தி

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	14	மேன்னின் றது	மேனின் றது
3	22	தேவரீருந்த	தேவரீரிருந்த
5	25	தோர்க்கே	தோற்கே
11	19	நோற்றலோடு	நோன்றலோடு
11	21	மெஞ்ஞானம்	மெய்ஞ்ஞானம்
14	1	பாடகசாலை	பாடசாலை
15	17	நித்தியராயினும்	நித்தியராயினும்
15	22	முயற்வானவன்	முயர்வானவன்
15	29	பொழுது	பொழுதும்
19	2	உமையோருபாகரின்	உமையொருபாகரின்
22	17	யின்புறத்தற்கா	யின்புறுத்தற்கா.

— மகாலிங்கம் பதிப்பகம், —
தெற்கலங்கம், தஞ்சாவூர்.
போன் தெ. 123.